

Pia Olsen Dyhrs tale ved Socialistisk Folkepartis landsmøde

Taler

Pia Olsen Dyhr
Formand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

1. april 2023

Sted

Comwell Hotel, 2023

I dag er det 1. april. Så ingen af jer kan helt vide om det jeg siger i dag, er en aprilsnar.

Det giver mig jo visse frihedsgrader de kommende minutter...

Hvis nogen, for et år siden, havde sagt at Morten Bødskov og Sofie Løhde, Nicolai Wammen og Troels Lund Poulsen ville være ministerkollegaer i dag, så havde de fleste nok råbt:

Aprilsnar!

Eller hvis nogen havde sagt, at vi ville få en regering, der afskaffer en helligdag for at skaffe penge til skattelettelse til dem der har mest - og så midt i en inflation, der særligt rammer dem med mindst?

Eller at Nye Borgerlige og Radikale ville stå side om side, med kritik af en bred midter-regering?

Glem det, venner, ville nogen nok have sagt!

”Tror du det er 1. april”?

Eller hvis nogen, den 1. april for et år siden, havde sagt at en regering med Socialdemokratiet og Mette Frederiksen i spidsen, ville forringe muligheder for at trække sig tilbage som nedslidt? Og svække den tryghed, det er for hundrede tusindvis af lønmodtagere?

Så ville vi nok have råbt Apriksnar!

[...]

Her står vi så.

Der er meget skørt i dansk politik. Men meget lidt at grine af.

For helt ærligt:

Jeg synes vi var på rette kurs inden valget:

En hamrende ambitiøs klimapolitik.

Endelig begyndte vi at investere i vores børn - i vores velfærd.

De blå arbejdsudbudsreformer blev udfordret af nye måder at gøre tingene på.

Og vi lagde kimen til et samfund med bare lidt mere ro på.

Vi gjorde en reel forskel. For de mindste. For de ældste. For klimaet. Naturen.

[...]

Nu har vi fået en centrum-højre-regering.

Om det så var dét danskerne forestillede sig eller ønskede sig ved valget... det er jeg ikke så sikker på.

De seneste uger har dog vist, at selv når de politiske rammer ikke falder ud som vi kunne ønske os – så gør SF stadig en forskel.

Uddannelsesparathedsvurderingen – jeg kan oplyse at ordet har 11 stavelser – bliver nu kastet på møddingen.

Børn får også ret til et ekstra år i børnehave, selv om der var blevet sæt tvivl om det fra regeringens side...

Og på SF-initiativ, bliver det nu også en del af dansk lov, at krigsforbrydelser

kriminaliseres.

3 klare SF-sager, som vi - selv i opposition - får sat søm i.

Regeringen er endda begyndt at tale om roadpricing – tænk det forslag stillede SFs Margrete Auken første gang i 1989, det lange seje træk virker.

Alt det siger mig - mere end noget andet - at vi skal blive ved med at kæmpe, og blive ved med at være os.

Vi skal sådan set bare være SF.

For dét vi kan... det vi skal... dét som SF kan tilbyde – det er dette:

Vi skal insistere på - og være - det levende politiske bevis på, at der stadig findes konsistens og fornuft i dansk politik.

Vi skal fortsat være partiet, hvor ord og handling følges ad.

Vi skal stadig være et tydelige alternativ, for de danskere som synes at store dele af det politiske teater er blevet for syret.

Vi vil også i fremtiden arbejde for et rødt-grønt flertal i dansk politik, også selv om det lige nu er lidt længere væk.

SF er dét parti på den danske venstrefløj som stadig kæmper for vores velfærd, trivsel, tryghed i hverdagen...

... og som gør det uden at gå på kompromis med demokrati, ytringsfrihed og ligestilling og som ikke er viger tilbage for et opgør med negativ social kontrol i konservative muslimske miljøer...

... Og som selvfølgelig også tager ansvar, når Danmarks forsvar er slidt ned, og når Danmark og vores allierede er truet.

Og det er jo ikke fordi der ikke er andre partier, der mener flere af de samme ting, på deres måde.

Men kombinationen, kære SF'ere - kombinationen – den er unik.

Og det er dét, der gør SF. Det er dét, der er SF:

[...]

Der kommer en dag efter denne regering [...]

Jeg ved jo ikke om der går en måned eller 3 år. Men den dag kommer.

Og når den kommer – så skal SF stadig stå som dét parti, der insisterer på at finde reelle, konkrete løsninger på reelle problemer.

Når den dag kommer – så vil SF stadig stå som det parti, der viser, at politik faktisk virker, hvis man vil det.

Og når den dag kommer – så vil SF stadig stå som et parti, hvor håb, visioner og ambitioner for Danmark – i kombination med realisme – stadig vil være en del af motoren for Danmarks fremtid.

Vi har bevist det som støtteparti.

Vi beviser det også som oppositionsparti.

Vi skal være os. Vi skal være SF.

[...]

Jeg kunne jo godt stå her og tegne det helt store drømme-scenarie op.

Alt det SF ideelt ville kunne gøre, med 90 mandater og fuld og ubegrænset råderet over nationalbudgettet...

Jeg kunne bruge tiden på at kritisere regeringen fra morgen til aften, og stille danskerne alt muligt i udsigt, ”*hvis bare SF fik magt som agt*” ...

Skrue oppositionsrollens besnærende frihed op på max.

Jeg kunne gribe enhver tænkelig lejlighed til at komme med ultimative krav og vidtløftige visioner.

Jeg kunne surfe rundt på den helt store ideologiske bølge... [...]

Men ved I hvad...

Jeg tror ikke på det. Jeg tror tiden er løbet fra det.

Danskerne har simpelthen hørt for meget på det... og er blevet skuffede. Opgivende.

Frustrationen over spændet mellem, hvad der siges før et valg - og hvad der sker efter et valg – den vokser!

Og jeg tror sådan set også danskerne er blevet grundigt trætte af kold kritik og automatreaktioner...

Så jeg vil ikke - jeg nægter - at blive presset ind i fix-og-færdige snuptagsløsninger, signalpolitik eller letkøbte svar på svære spørgsmål.

For vores virkelighed er kompleks. Og der er mange problemer og kriser.

Men lad os nu lade være med at gøre konkrete politiske problemer til ”kriser”.

Mange ting er svære, ja – men det tjener ikke noget gavnligt formål, at udråbe ethvert politisk problem til en krise.

Laver man politik rigtigt – så virker det altså stadig.

***

For nogle uger siden læste jeg en nyhed om, at man for første gang i månedsvi håbede at Kyiv i Ukraine ville have elektricitet i hele døgnet.

Et helt døgn med strøm. Uden afbrydelser. For første gang i månedsvi.

Det blev udlagt som en kæmpe sejr – hvad det også er.

Men først og fremmest er det en påmindelse om de vanvittige ødelæggelser og det brutale overgreb mod helt almindelige menneskers liv og hverdag...

For nylig læste jeg også en ukrainer citeret for at sige, at Rusland havde smadret hele Ukraines infrastruktur.

Men, fortsatte han:

Det sværeste ville blive genopbygningsarbejdet efter ødelæggelserne af den psykiske infrastruktur [...]

De her mennesker... de har mistet alt. De har mistet alt, der blot minder om fredelig hverdag.

En permanent tilstand af, at ingen ved hvad dagen i morgen vil bringe.

Derfor er jeg også stolt af, at SF for bare få uger siden indgik en aftale om en Ukraine-fond:

Militær støtte. Humanitær støtte. Og genopbygningsstøtte.

Naturligvis er SF med i sådan en aftale!

[...]

Samtidig er verden fyldt med andre konflikter og højspændte kriser – som på den ene eller anden måde påvirker os:

De modige kvinder i Iran, der under kampråbet KVINDE-LIV-FRIHED kæmper for frihed og ligestilling.

Den højspændte situation omkring Taiwan.

Den stadig mere tragiske udvikling i Afghanistan.

De fortsatte overgreb på palæstinenserne – samtidig med en demontering af den israelske retsstat.

Eksemplerne er mange og listen er lang. Verden står et farligere og mere uforudsigeligt sted end i mange, mange år.

Og det påvirker allerede – og kommer til at påvirke – vores hverdag, også i fremtiden.

[...]

Og hverdagen – den er vigtig.

Sådan én som jeg, har det nok ligesom Dan Turèll: Jeg holder af hverdagen.

Og jeg synes faktisk at hverdagen på mange måder er dét vi kæmper for i SF.

At rammerne for alle de små og store ting i livet giver os en ro i hverdagen.

At man kan gå gennem sin barndom og ungdom uden dyb og langvarig mistrivsel – men i stedet grundlæggende med glæde, engagement og tro på fremtiden.

At man er grundlæggende tilfreds, tryk og glad i hverdagen.

At man kan trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet inden kroppen siger stop – så man kan få gode år med børn og børnebørn.

Så man kan have en god hverdag - også når arbejdslivet er slut.

At vi ikke lader landbrug og industri forurene vores drikkevand – men sikrer at også kommende generationer kan opleve glæden ved rent vand fra hanen.

At vi omstiller til grøn energi og får bremsset klimaforandringerne, der ellers vender op og ned på folks hverdag.

Og sådan kunne jeg blive ved.

Punkt for punkt. Sag for sag.

Det handler om hverdagen.

Så for mig er SF partiet for hverdagen. Vi er hverdagens parti.

Og det er måske også derfor jeg er blevet kaldt kedelig.

Men... Men hvis dét er det samme som at stå i spidsen for et parti, der kæmper for hverdagen – så lever jeg med at være kedelig.

Det handler om hverdag. Men også den tryghed i hverdagen som andre mennesker ude i verden også har krav på.

[...]

Eksemplet fra før, med et helt døgn med elektricitet i Kyiv minder os om noget vigtigt om hverdagen:

At man - ikke langt herfra - ikke kan tage selv de mest basale goder i livet for givet.

At stryge hånden over sit barns kind.

At kysse sin partner godnat.

Eller den dér perfekte kop kaffe, alene, om morgenen, inden de andre vågner.

Jeg holder af hverdagen.

Men vi har vand i hanen. Vi har strøm i kontakten. Vores betalingssystemer fungerer grundlæggende - også selv om MitID er en trøls oplevelse for rigtig mange.

Og langt de fleste af os behøver ikke gå rundt med den konstante frygt for, at det er sidste gang vi ses – fordi vores hverdag er blevet revet i 1000 stumper.

Vores hverdags infrastruktur er grundlæggende intakt. Vores psykiske infrastruktur ligger ikke i ruiner.

For grundlæggende har vi et samfund der fungerer – alle fejl og mangler til trods.

Dét tror jeg vi skal huske os selv på engang imellem.

Og de problemer vi så har som samfund – dem kan og skal vi løse.

Sammen.

[...]

Men jeg er mig samtidig smerteligt bevidst, at for rigtig mange i Danmark, er hverdagen langt fra altid enkel eller rar.

Det er ikke en rar hverdag, når en rudekuvert i postkassen giver koldsved.

Hvor et log-in på netbank er forbundet med hjertebanken.

Hvor et par børnefødder, der er vokset lidt for hurtigt ud af vinterstøvlerne, slår endegyldigt hul i madbudgettet...

Så vi har et ansvar for at passe på hinandens hverdag.

Vi skal kæmpe for at forbedre vilkårene, for de, der har den sværeste hverdag:

Dem med mange ulykker på arbejdet.

Dem med de lange og mange arbejdstimer på de dårligste vilkår og den laveste løn.

Dem udenfor arbejdsmarkedet, på lave ydelser.

Eller dem som måske lever med et handicap, med svære psykiske problemer, et alvorligt misbrug, dem som ikke har tag over hovedet, eller dem som sidder alene. Dag efter dag.

Hvor hverdagen opleves som et fængsel.

Eller dagligt *tricker* flugt- eller overlevelsesinstinkt...

For det er jo rigtigt – som *Glenn Bech* for nylig har mindet os om – at der er forskel på hvordan virkeligheden rammer os.

For dem med mindst, med færrest muligheder og færrest ressourcer - der rammer virkeligheden kropsligt.

Som panikangst, når Dankortet afvises foran kassen i Netto, og man mærker de stikkende øjne i nakken fra dem i køen bagved...

Der er ikke noget sted at flygte hen. Det sidder i kroppen.

I ét af Verdens rigeste samfund, er det faktisk ikke sådan det burde være, eller nogen naturlov at det er sådan.

Vi skal selvfølgelig kæmpe for et samfund, hvor dem der har styrken, har pengene, har mulighederne og har ressourcerne, som det naturligste rækker hånden ud til dem, der har mistet håbet eller er snublet på vejen.

Det ved jeg, at vi kan – det skal vi gøre som samfund[.]

[...]

Jeg tror vi alle sammen har behov for at se hinanden i øjnene og være ærlige om, at vi lever i mere urolige tider.

At vi også kan rammes – helt hjem i stuen – af forhold ude i verden.

Vi må derfor også nu have en ærlighed med hinanden om, at vi står overfor svære valg, svære beslutninger – fordi omstændighederne har ændret sig.

Jeg deler statsministerens alvor om de sikkerhedspolitiske trusler.

Omvendt, så savner jeg alvoren omkring klimakrisen og trivselskrisen, når jeg hører regeringen.

Men det springende punkt bliver til syvende og sidst spørgsmålet om, hvordan

vi bedst løser både de reelle problemer, og så de kriser, der reelt er kriser.

[...]

Jeg synes vi som SF'ere har en særlig historik – en historik som forpligter:

Vores partis stiftere var for nogles vedkommende aktive i modstandsbevægelsen. De genkendte fascismen, da de stod overfor den i form af nazismen.

Og kommunismen mistede de af gode grunde tilliden til.

De kunne ikke stå inde for Sovjets overgreb på Ungarn – og de stiftede SF.

Så antifascismen er en del af vores partihistorie.

Og lad mig sige det helt klart: Rusland bærer alle fascismens kendetegn.

På venstrefløjen var det engang god latin, at enhver epoke måtte ses i sin egen historiske kontekst.

Det mener jeg stadig gælder.

Og derfor kan den situation vi havde i slut-80'erne og 90'erne - hvor der var historisk mulighed for nedrustning og fredsarbejde op til og efter Murens fald - heller ikke overføres på den situation vi står i nu.

Det vil være at lade ideologi og idealer fra én historisk situation skygge for realiteterne i den nuværende historiske situation.

Det vil være at lade håb være strategien – og ikke tage bestik af virkeligheden i den konkrete, historiske situation vi står i.

Hør her: Der er jo ingen, der ikke ønsker fred.

Men krig i Europa er blevet vores vilkår, vores skæbne, vores historiske lod, med en ødelæggende krig i Europa og med trusler mod alle frie samfund.

Om vi kan lide det eller ej – så sker det på vores vagt.

Det er blevet et vilkår.

Så derfor bare for at slå det helt fast:

SF står urokkeligt på ukrainernes side.

For det er en del af kampen for en bedre hverdag. Det er en del af kampen for at sikre en fredelig hverdag.

For dem. Men så sandelig også for os.

Og SF skal – af hensyn til trygheden i hverdagen – selvfølgelig også være med til at sikre dansk forsvar.

Vi skal som samfund naturligvis sørge for, at de soldater, som vi beder risikere livet for fællesskab og hverdag, også har det materiel og de arbejdsbetingelser, de skal bruge.

Vi skal naturligvis give vores bidrag til det fællesskab af demokratier og åbne samfund, som også er parate til at prioritere og forsvare deres frihed, deres fred og deres borgeres hverdag.

Men som i en alliance med os, også er villige til at beskytte vores frihed.

Jeg er utrolig glad for, at Finlands flag snart hænger side om side med vores foran NATO-hovedkvarteret.

Og jeg håber at det svenske flag snart kan følge trop.

Det er ikke investeringer i krig. Det er faktisk investeringer i sikkerhed og fred.

For en styrkelse af vores fælles alliance, er ikke investeringer i krig.

Det er derimod en investering i en hverdag uden krig.

[...]

Den franske forfatter og filosof, Albert Camus, skriver et sted i sine dagbøger noget i retning af, at

... ”den gode magt er den forsigtige administration af uretfærdigheden”.

Det er en interessant pointe, fordi det på den ene side anerkender, at magtudøvelse altid går ud over nogen.

At der altid vil være et element af oplevet uretfærdighed hos nogle, når magten udøves.

Men på den anden side lægger Camus også en etisk fordring ind:

At den, der så rent faktisk udøver magten, skal gøre det med forsigtighed.

I alt fald hvis magten skal være ”god”.

Pippi Langstrømpe er ofte citeret for at sige, at *“Den som er vældig stærk, bør også være vældig rar”*.

Og det er vel i virkeligheden ikke så langt fra dét som Camus skrev: At magten skal omgås med forsigtighed.

Og når jeg nævner det fra denne talerstol i dag, så er det selvfølgelig fordi vi oplever en række eksempler på, at dem med magten ikke altid administrerer magtens indbyggede uretfærdighed med forsigtighed.

Så er det fordi vi oplever, at dem, der er vældig stærke, desværre ofte glemmer også at være vældig rare.

Og det rammer hårdt i hverdagen, for dem som berøres.

Lad mig give et eksempel, som vi alle sammen kender:

Hvis man danner en flertalsregering og gerne vil have danskerne overbevist om, at dansk økonomi og dansk forsvar står på en brændende platform – og at danskerne derfor skal yde noget mere...

... så skal man ikke samtidig give enorme skattelettelser for milliarder kroner til de mest velstillede.

Man kunne i den proces have inddraget arbejdsmarkedets parter og sagt:

”Hey, vi er udfordret. Verden står i brand og vi har brug for Jeres hjælp til at finde en løsning”.

Men det gør man ikke.

Det vælger man ikke at gøre.

Man anerkender ikke de kræfter i vores samfund, som faktisk har bygget det op.

Nej, man er tværtimod så stærk... man er så fuldkommen – at man udøver magten uden forsigtighed.

Men vores samfund hviler på legitimitet og på tillid. På forsigtig magtudøvelse. På ordentlighed. På samarbejde. På fællesskab.

[...]

Danskerne er da godt klar over, at Danmark og Verden står et vanskeligere sted, end for blot få år siden:

Derfor kan man selvfølgelig også godt have en ordentlighed i samtalen om det.

Derfor kan vi jo godt finde kloge løsninger, som er retfærdige og afbalancerede.

Og ikke bare lave en løsning, som rammer skævt.

Som favoriserer dem der i forvejen har fleksibiliteten, friheden og økonomien til at tage en fridag, lige når det passer dem.

Og afkræver at lige netop dem uden fleksibilitet i arbejdet og uden formue, skal yde en ekstra indsats – uden compensation.

At deres hårdt erhvervede rettigheder, opnået i overenskomstforhandlinger, pludselig fejes af bordet.

Det er hverken en rar eller en forsigtig administration af uretfærdigheden...

Det er heller ikke ordentligt, at hele vores samfund mærker afgifterne og skatterne på CO2-udledning – men man vælger at holde lige netop landbruget fri...

For så er der faktisk bare tale om simpel og banal interessevaretagelse... Det ældste trick i ”Håndbog i borgerlig politik”...

Så er det jo bare et gustent politisk kompromis, hvor man lefler for de mest privilegerede indkomstgrupper og for et erhverv, der i forvejen får milliarder i støtte.

Er det virkelig det ypperste den højtbesungne ”regering over midten” kan finde på...?

En regering med Lars Løkke som chefideolog?

Undskyld mig: Jeg synes Danmark fortjener bedre. Jeg synes danskerne fortjener bedre.

Og jeg mener vi både er bedre og kan langt mere sammen end dét - som folk og som nation...

[...]

Jeg synes, for at være ærlig, at de snyder på vægten. Og det bringer mig til spørgsmålet om ærlighed:

Jeg anerkender, som jeg har sagt, at Danmark – og Verden omkring os – står med en række problemer og kriser.

For mig er den altoverskyggende, globale, krise først og fremmest klimakrisen.

Jeg synes regeringen er for nølende. For nu at sige det på jysk.

Og den største og mest bekymrende specifikt danske krise, for danskernes hverdag og fremtid, er den mistroivsel, som gør hverdagen så trist og uoverskuelig for alt for mange børn og unge - og deres pårørende.

For hvordan tror regeringen, som er så optaget af arbejdsudbud, at lige netop arbejdsudbuddet ser ud i fremtiden, hvis ikke vi får vores børn og unge godt i vej?

Og vi kan jo faktisk gøre noget.

For...

Danmark har aldrig været rigere.

Alle de centrale økonomiske nøgletal er i top.

Danskernes samlede velstand har aldrig været højere.

Danskernes opsparinger har ikke været større.

Hvert år viser der sig et ekstra og uventet kæmpe milliardoverskud på statsfinanserne.

Beskæftigelsen er i top.

Danmark er ét af verdens rigeste lande.

Så hvis ikke vi kan klare det – hvem kan så?

[...]

De fakta tryller hverken problemer eller kriser væk...

Det er jeg med på.

Men jeg har alligevel lyst til at komme med en appel: Lad os nu få proportionerne tilbage i dansk politik.

Lad os bruge vores enorme muligheder til at løse problemerne - og så få styr på kriserne.

[...]

Det åbner helt åbenlyst for, at vi skal have en mere ærlig debat om, hvad vi vil prioritere.

Det åbner helt åbenlyst for, at vi kan have en mere ærlig debat om, hvordan vi indfrier de prioriteringer vi så vælger.

Det åbner helt åbenlyst for, at vi kan have en langt mere ærlig debat om, hvordan vi som samfund vil inddrage danskerne i både mål og midler.

Men det kræver ærlighed.

For med så mange og så komplekse udfordringer, så er det jo åbenlyst for enhver, at der ikke kun findes én måde at løse dem på.

Og jeg tør godt, i dette fortrolige rum afsløre, at jeg er ret overbevist om, at dén ene gode løsning ikke kommer fra hverken Lars Løkke Rasmussen, Troels Lund Poulsen eller Mette Frederiksen...

For venner - så havde vi nok set den.

De har trods alt delt magten mellem sig på forskellig vis gennem mere end 20 år.

***

SF var – sammen med det grønne flertal – en ikke ubetydelig del af motoren i forrige regeringsperiode.

Der kom turbo på grøn omstilling og en historisk klimalov.

Diskussionen om og viljen til at handle på børns og unges mistrivsel udgik fra os.

Indførelsen af minimumsnormeringer blev båret frem af SF.

En styrkelse af psykiatrien kom også fra støttepartierne – ikke fra selve regeringen.

Det input, den vilje til at tænke langsigtet, rydde op, forebygge og afhjælpe konkrete problemer – den udgik i meget høj grad fra støttepartierne.

Og jeg har ærlig talt svært ved at se hvorfra den nuværende regering vil hente den ilt, den nye energi, der skal til, når den i den grad lukker sig om sig selv i ”*nødvendighedens politik*” og gnidrede regneark fra finansministeriet...

Men skal vi ikke alligevel gøre forsøget?

Her er et par bud på nogle problemer som vi sammen kunne tage livtag med – og som samlet ville gøre Danmark stærkere og mere retfærdigt på samme tid:

[...]

Lad os opruste massivt på bekæmpelsen af hvidvaskning, økonomisk kriminalitet, skattefusk og social dumping.

Vi mister milliarder hvert år – og hver medarbejder i indsatsen tjener sin egen løn hjem mange gange.

Lad os styrke indsatsen for et bedre arbejdsmiljø. Aftalen fra forleden var et vigtigt bidrag, men vi skal videre. Så vores arbejdspladser bliver sikrere, at vi ser med færre ulykker og dødsfald. Og færre går ned med stress.

Det aflaster vores sundhedsvæsen og det øger arbejdsudbuddet. Flere kan gå tryggere på arbejde.

Det giver en bedre hverdag.

Giv børn og deres forældre mere ro på. Så vi ikke står med mistrivelsesproblemer, der tvinger forældrene væk fra arbejdsmarkedet og giver så mange børn en dårlig start på livet...

Lad os tale om dimensionering og kvalitet på vores uddannelser – fremfor forringelser og forkortelser. [...]

Lad os adressere det virkelige problem – at vi har brug for at langt flere tager en faglært eller velfærdsuddannelse.

Lad os honorere velfærdsarbejdet. Mere selvbestemmelse. Mindre dokumentation. Flere kolleger. Mere påskønnelse. Mere anerkendelse. Bedre uddannelse. Mere respekt. Bedre løn.

Det øger glæden, det styrker rekrutteringen og det sikrer fastholdelsen.

Det aflaster resten af samfundet i hverdagen.

Lad os da aktivt benytte os af, at der er en masse europæisk arbejdskraft, som gerne vil i job.

Lad os nu få de tåbelige regler væk der gør, at en udenlandsk læge, som er i job i Danmark, og som hospitalet gerne vil fastholde, pludselig skal sendes hjem.

Hun skal da over på et arbejdsvisum.

Eller den udenlandske unge mand, som har søgt ind på en velfærdsuddannelse...
Lad ham dog få lettere ved at få en arbejdstilladelse i Danmark.

For gør vi det nemmere for fx udenlandsk arbejdskraft at arbejde i Danmark, så skærer vi i ventelisterne, vi øger arbejdsudbuddet, vi styrker integrationen.

Den samme øvelse kan laves fag for fag.

Lad os give anæstesi-sygeplejersken, der er på vej på pension, nogle attraktive vilkår, så han fortsat tager nogle vagter på sin gamle afdeling...

... og dermed bidrager til at vi får nedbragt ventelisterne og får andre hurtigt på benene igen.

Lad os lave en liste over sygdomme, som ALS eller Alzheimers eller Parkinsons, der automatisk skal udløse en førtidspension, når man ikke længere kan

arbejde...

... i stedet for at jobcentre og kommuner bruger administrativ og bureaukratisk tid på at eftervurdere noget som lægerne på sygehusene allerede har givet en faglig vurdering af...

Det ødelægger hverdagen.

Lad os sikre at multinationale selskaber, der opererer i Danmark, også betaler skat og bidrager her.

Og sikre, at virksomheder der scorer overnormale profitter på pandemier, krig eller energikriser, bidrager lidt ekstra til fællesskabet.

Lad os få sat en stopper for bonusser i energisektoren på flere hundrede millioner, mens danskerne samtidig kæmper for at betale husstandens el-regning på himmelflugt.

Lad os nu sikre, at det er forureneren der selv betaler – så gevinsten ved at svine forsvinder.

Lad os sikre at vores boliger ikke opkøbes af Blackstone som skruer priserne hysterisk op, så almindelige indkomstgrupper ikke har råd til at bo tæt på deres arbejde.

Lad os sikre vores drikkevandsboringer, stoppe landbrugets udledninger og alt det, der ødelægger vores hav og vores natur...

... Alt det som sætter vores helbred over styr og koster os milliarder i efterregninger til kommende generationer.

Lad os nu forbyde de stoffer, som giver folk kræft eller ødelægger vores fertilitet, og som derfor ødelægger folks hverdag og belaster sundhedsvæsenet.

Og hvis vi som samfund skal sikre en større arbejdsstyrke og finde penge til vores sikkerhed i usikre tider, penge til vores forsvar for hverdagen – og det skal vi: Så lad os indkalde arbejdsmarkedets parter.

Lad os tage den brede samtale, mellem regering, Folketingets partier og arbejdsmarkedets parter – så vi får alle idéer på bordet.

Jeg anerkender at vi mangler arbejdskraft mange steder, og jeg anerkender at vi kan få behov for at tænke nyt for at finde finansiering.

Men så lad os dog gøre det ordentligt, bredt og grundigt.

Det er dét Danmark har brug for.

Og vi har brug for at vise danskerne, at vores institutioner virker. At samfundsmodellen grundlæggende virker. At samarbejde virker.

At politik virker.

[...]

Her på falderebet, så vil jeg gerne berolige nogle af de journalister, der er til stede eller som måske ser med fra skærmen derude.

Jer, der har bekymret jer *utroligt* meget over, om Mette Frederiksen og jeg stadig er venner...

Jeg har været i politik siden jeg var 14. Ikke for at få venner. Men for at skabe politiske forandringer.

Venskaberne er en tillægsgevinst. Men det handler om forandring.

I sidste valgperiode fik vi børnene ud af Sjælsmark. Vi fik minimumsnormeringer. En klimalov. En samtykke lov. Og gratis psykologhjælp til unge. For blot at nævne enkelte eksempler.

Men for SF har forholdet til Socialdemokratiet aldrig handlet om venskab - men om samarbejdet om de vigtige dagsordener, som presser sig på:

Klima, bedre rettigheder for lønmodtagere – velfærd, forsvar og tryghed i hverdagen.

Så ro på! Mit personlige forhold til Statsministeren er fint.

Socialdemokratiets og SF's forhold er fint.

Vi er bare uenige om, hvad der lige nu er bedst for Danmark.

SF vil ikke fjerne seniorpensionen.

SF vil ikke gå på kompromis med klimapolitikken.

SF vil absolut ikke fjerne hjælpen til trængte børnefamilier.

SF vil ikke frede landbruget.

SF vil ikke føre blå økonomisk politik.

Så...

Hvis nogen har været i tvivl om, hvem der har de røde bukser på i forholdet mellem SF og S...

... så er de det vist ikke længere.

[...]

Det er dejligt at se jer alle sammen.

Vi har sjældent været så mange.

Jeg glæder mig til debatten og til vores weekend sammen.

Velkommen til SF's landsmøde!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialistisk Folkeparti, Velkomsttale

Relateret

Pia Olsen Dyhrs tale til Margrete Auken ved Socialistisk Folkepartis landsmøde
1. april 2023

Margrete Aukens tale ved Socialistisk Folkepartis landsmøde
1. april 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-olsen-dyhre-tale-ved-sf-s-landsmode>